

PROFECIA O POPULARITAT

Quart durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

Un dels primers bisbes indígenes de Nigèria, havent rebut l'ordenació, va tornar a la seva ciutat natal per a una recepció que li havien preparat. La gent del seu poble, la majoria dels quals només tenien una lleugera idea del que era la fe cristiana o què significava l'ofici del bisbe, es van reunir per

oferir-li una gran festa. En el discurs de benvinguda, les persones van expressar com estaven de feliços del fet que un dels seus propis fills havia estat elegit per a tenir aquella posició, en avantatge amb el tracte amb Déu, perquè a partir d'ara, segons ells, hi tenia accés directe. Per això mateix li varen assegurar que tota la població adaptaria la fe cristiana si ell, com a bisbe, utilitzava el seu càrrec per eliminar, per a ells, un dels deus manaments. A la qual cosa el bisbe els va haver d'explicar que els manaments són d'ordre diví i no una creació humana i que, per tant, ell no era ningú per treure'n cap. Tothom va quedar decebut. L'ambient de festa va decaure de cop i el bisbe va haver de marxar, cames ajudeu-me, de la seva ciutat que, primer, l'havia rebut amb tant de fervor.

Jesús, en la seva visita a la sinagoga de Natzaret (Lc 4,21-30) té una experiència molt similar. El Senyor va acudir a casa seva, poc després del seu baptisme. L'Esperit Sant s'havia manifestat en ell i va ser declarat, públicament, Fill de Déu. Igual que el bisbe, els veïns de Jesús el van rebre en un primer moment, carregats de sorpresa i de lloança.

«Lc 4,22 Tothom l'aprovava i es meravellava de les paraules plenes de gràcia que sortien de la seva boca. I deien: ¿No és el fill de Josep, aquest?»

S'esperava que Jesús utilitzés els seus poders per fer algun favor especial al seu poble d'origen. Comptat i debatut, es tractava de la seva gent; hi estava lligat per la sang i Jesús els havia comunicat la veritat. I és que Déu no té favorits sinó que estima tota la humanitat. Aleshores, pel mateix mecanisme, la gent del poble es va girar contra ell i l'en van treure fora per estimbar-lo. «³⁰Però Jesús va passar entremig d'ells i se'n va anar.» Afegeix Joan que «Jn 7,30 encara no havia arribat la seva hora.»

No obstant, Jesús s'anticipa a la decepció de la gent, perquè entén que ell està destinat a

exercir el ministeri profètic. En termes bíblics, un profeta no és simplement algú que prediu el futur, sinó algú que parla en nom de Déu, portaveu seu. Sempre repeteix: «això diu el Senyor.» El profeta se centra principalment en la paraula de Déu. Ja sigui que aquesta paraula sigui feliçment rebuda pel poble o no ho sigui. Això no és la principal preocupació del profeta. Als profetes els toca de dir l'amarga veritat, aleshores és fàcil que es fiquin en problemes. Quina és la veritat que Jesús està comunicant a la gent del seu poble, avui, en el nostre present?

Jesús reafirma la universalitat de la gràcia i de l'amor de Déu. La gent de Natzaret, com la majoria dels elegits com a poble de Déu, en temps de Jesús, havia arribat a creure en un Déu fet a imatge i semblança d'ells mateixos. Con si diguessin: «si Déu és amb nosaltres, llavors ha d'estar en contra d'ells.» Estaven convençuts que la bondat de Déu es limitava als elegits, és a dir, a ells mateixos, als jueus. Jesús els diu que aquest Déu no existeix. El veritable Déu és igualment accessible per a tota la humanitat, sempre que s'acosten a Déu amb fe i confiança. Per il·lustrar el que està dient, cita moments dels profetes Elies i Eliseu, que va realitzar grans miracles per a la gent que estava fora dels límits dels elegits.

«Lc 4,25 Més encara, us asseguro que en temps d'Elies, quan el cel es va tancar durant tres anys i sis mesos i una gran fam s'estengué per tot el país, hi havia moltes viudes a Israel, ²⁶però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una dona viuda de Sarepta de Sidó. ²⁷I en temps del profeta Eliseu, hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no fou purificat, sinó Naaman, de Síria.»

La gent no podia acceptar la veritat, perquè Jesús anava en contra dels seus prejudicis. La gent és així; ara bé, soc jo així? El poble de Déu sempre ha tingut dos tipus de mestres. Uns són els profetes, que busquen, sobretot, agradar a Déu, diuen la veritat, fins i tot quan això els costa la seva popularitat, perden el suport de la gent i els pot costar la vida, fins i tot. Els altres són els populistes, que cerquen, primer de tot, complaure la gent i dir-los el que els agradaria escoltar i confirmar, així, els seus prejudicis.

«^{2Tm 4,3}Vindrà un temps que alguns no suportaran la sana doctrina. Seguint els propis capricis i buscant qui els afalagui les orelles, s'envoltaran d'un munt de mestres.»

La més gran de totes les virtuts és l'amor universal i incondicional, de la parla Pau en l'himne sovintejat dels Corintis. ^{1Co 13,1-13} En Crist trobem l'inici de amor-àgape, com el reconeixement que hi ha un sol poble elegit de Déu: la raça humana.